

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3ObdoZ/3/2025
Identifikačné číslo spisu:	1513226383
Dátum vydania rozhodnutia:	26.05.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Andrea Sedláčková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:1513226383.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Andrey Sedláčkovej a členiek senátu Kataríny Pramukovej a JUDr. Jaroslavy Fúrovej, v spore žalobcu Tatra-Leasing, s.r.o., so sídlom Hodžovo námestie 3, Bratislava, IČO: 31 326 552, proti žalovaným 1/ ABUSS, s.r.o., so sídlom Údernícka 5, Bratislava, IČO: 44 950 543, 2/ Q. W., narodený XX. Y. XXXX, bytom F., 3/ G. W., narodený XX. Y. XXXX, bytom Q., 4/ Ing. H. O., narodený XX. Y. XXXX, bytom D., zastúpený URBAN & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom Červeňova 15, Bratislava, IČO: 47 244 895, o zaplatenie 15 351,48 eura s príslušenstvom a zmenkovej odmeny, vedenom na Mestskom súde Bratislava III pod sp. zn. B5-3CbZm/57/2017, o dovolaní žalovaného 4/ proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 27. februára 2025 č. k. 1CoZm/8/2023-935, takto

rozhodol:

- I. Návrhy žalovaného 4/ na prerušenie dovolacieho konania **z a m i e t a** .
- II. Dovolanie žalovaného 4/ proti výroku I. rozsudku odvolacieho súdu **o d m i e t a** .
- III. Dovolanie žalovaného 4/ vo zvyšnej časti **z a m i e t a** .
- IV. Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania **n e p r i z n á v a** .

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava V (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 15. decembra 2022 č. k. 3CbZm/57/2017-850 vo výroku I. zmenkový platobný rozkaz zo 6. decembra 2013 č. k. 4Zm/1023/2013-16 voči žalovanému 4/ ponechal v platnosti. Vo výroku II. súd prvej inštancie návrhy žalovaného na prerušenie konania zamietol. Výrokom III. priznal žalobcovi voči žalovanému 4/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

1.1. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že zmenkovým platobným rozkazom č. k. 4Zm/1023/2013-16 zo dňa 6. decembra 2013 (ďalej len „zmenkový platobný rozkaz“) vyhovel návrhu žalobcu na vydanie zmenkového platobného rozkazu a žalovaným 1/, 2/, 3/ a 4/ uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi zmenkovú sumu 15 351,48 eura spolu so zmenkovým úrokom, zmenkovou odmenou a náhradou trov konania. Zmenkový platobný rozkaz vo vzťahu k žalovaným 1/ až 3/ nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť. Proti tomuto zmenkovému platobnému rozkazu podal žalovaný 4/ včas námietky, v ktorých namietal, že žalobca predložil súdu prvej inštancie len domnelú zmenku. Žalovaný 4/ tvrdil, že žalobca však zlomyselne, resp. v hrubej

nedbanlivosti neuviedol, že zmenka bola žalobcom dodatočne doplnená na riadnu zmenku, pričom pred doplnením bola iba bianko listinou, ktorá v deň svojho vyhotovenia, ktorý bol súčasne i dňom, kedy žalovaný 1/ ako bianko výstavca podpísal túto bianko listinu a súčasne i dňom, kedy žalovaný 2/ a 3/ ako bianko avalisti podpísali túto bianko listinu, pričom po ich podpísaní odovzdali túto bianko listinu, do ktorej mal byť doplnený za podmienok uvedených v čl. I bod 5 Zmluvy o použití bianko zmenky údaj týkajúci sa (i) zmenkovej sumy a (ii) dátumu splatnosti, neobsahovala ani podpis žalovaného 4/ ako avalistu a ani označenie žalovaného 4/ ako avalistu. Na základe bodu 1.5 Zmluvy o použití bianko zmeniek bol žalobca v hmotnoprávnej pozícii veriteľa oprávnený vo vzťahu k žalovanému 1/ v hmotnoprávnej pozícii dlžníka a súčasne vo vzťahu k žalovaným 2/ a 3/ v hmotnoprávnej pozícii avalistov oprávnený doplniť výlučne za podmienok upravených v Zmluve o použití bianko zmeniek a výlučne vo vzťahu k týmto žalovaným do bianko listiny zmenkovú sumu a dátum splatnosti. Zmluva o použití bianko zmeniek v nadväznosti na záväzkovo-právne vzťahy, ktoré boli uzatvorené medzi žalobcom a žalovaným 1 až 3 dňa 5. októbra 2009 (a to Zmluva o zriadení záložného práva, Zmluva o poskytnutí spotrebného úveru) - reglementovala výlučne vo vzťahu medzi žalobcom na strane jednej a žalovaným 1/ až 3/ na strane druhej podmienky a predpoklady pre vyplnenie pôvodne bianko listiny na zmenku ako cenný papier. Samotná zmenka v pravom hornom rohu obsahuje číselné označenie „81090649/1“, ktoré zodpovedá jednak rovnakému číselnému označeniu Zmluvy o poskytnutí spotrebného úveru, ako aj vo vzťahu k označeniu „Zmluva o poskytnutí spotrebného úveru“ (týmto rovnakým číselným označením) v samotnej Zmluve o zriadení záložného práva. Žalobca ako poskytovateľ úveru na základe úverových zmlúv si tento úver vo vzťahu k žalovaným 1/ až 3/ zabezpečoval okrem iného aj pôvodnou bianko listinou v spojení so Zmluvou o použití bianko zmeniek, v dôsledku čoho mal žalobca iba a výlučne vo vzťahu k žalovaným 1/, 2/ a 3/ dohodnutý režim zmenkového vyplňovacieho práva, a preto bol oprávnený vyplniť pôvodnú bianko listinu výlučne len voči nim. Zmluva o použití bianko zmenky neupravila zmenkové vyplňovacie právo žalobcu vo vzťahu k žalovanému 4/, a preto žalobca nebol oprávnený vo vzťahu k žalovanému 4/ doplniť do pôvodnej bianko listiny údaj zmenkovej sumy a údaj dátumu splatnosti. Žalovaný 4/ ďalej uviedol, že do znenia pôvodnej bianko listiny bol až dodatočne dňa 7. decembra 2009 dopísaný, a to na základe výslovného uistenia a ubezpečenia žalobcu, že podpis žalovaného 4/ na pôvodnej bianko listine je výlučne „evidenčný“, a preto dal na samý kraj pôvodnej bianko listiny svoj podpis, a to tak, aby bolo zrejmé, že podpis nekryje žalobcom rukou dopísané označenie: „per aval, avalista: G. O., bydlisko: D., rod. č.: XXXXXX/XXXX, dátum podpisu: 7.12.2009“. Žalovaný 4/ tvrdil, že medzi ním a žalobcom nebola nikdy uzatvorená, a to písomne, ústne a ani konkludentne žiadna dohoda o vyplňovacom zmenkovom práve oprávňujúca žalobcu vo vzťahu k žalovanému 4/ doplniť upravenú bianko listinu na vlastnú zmenku. V čase podpisu upravenej bianko listiny žalovaný 4/ vôbec nevedel o existencii zmluvy o použití bianko zmeniek. Žalovaný 4/ upozornil na tú skutočnosť, že podľa blankozmenky, ktorú predložil vo fotokópii k námietkam, doplnená doložka avalistu nie je krytá súvislým „vodorovným“ hrubým orámovaním textu doložky žalovaného 4/ ako avalistu, ako je tomu už pri doplnenej doložke avalistu v samotnej zmenke predloženej žalobcom, pričom je zrejmé, že táto vodorovná hrubá čiara (orámovanie textu) bola dodatočne upravovaná (predĺžovaná) tak, aby kryla aj doplnenú doložku avalistu spolu s podpisom žalovaného 4/. Za týmto účelom preto navrhol grafologické skúmanie. Ďalej mal za to, že jeho podpis na listine nezakladá jeho zmenkový záväzok ako avalistu, ale výlučne mimozmenkový záväzok, a to s poukazom na neexistenciu dohody o zmenkovom vyplňovacom práve a s ňou spojenou námietkou nesprávneho vyplnenia blankozmenky voči žalovanému 4/. Vzhľadom na uvedené žiadal, aby súd zmenkový platobný rozkaz voči nemu zrušil.

1.2. V ďalšom podaní žalovaný 4/ navrhol prerušenie konania do právoplatného skončenia konania vedeného Okresným súdom Bratislava V pod sp. zn. 1CbZm/241/2014.

1.3. V sumárnom vyjadrení žalovaný 4/ poukázal na existenciu spotrebiteľsko-právneho vzťahu medzi žalobcom ako podnikateľom a žalovaným 4/ ako spotrebiteľom. Uviedol, že žalobca nanútil žalovanému 4/ bez jeho súhlasu „Nové služby“, ako aj „Nové služby II“, pričom bez existencie dohody o zmenkovom vyplňovacom práve žalobca ako podnikateľ nanútil tieto služby žalovanému 4/ ako spotrebiteľovi, ktorých poskytnutie výslovne namietal voči žalobcovi a trval na ich neposkytnutí. Ich zaplatenie si žalobca ako podnikateľ voči žalovanému 4/ zabezpečil cez protiprávne doplnenie blankozmenky na zmenku, kde žalobca doplnil zmenkovú sumu, ktorá zahŕňa aj odplatu za „Nové služby a Nové služby II“, no bez existencie akejkoľvek dohody o zmenkovom vyplňovacom práve so

žalovaným 4/ ako spotrebiteľom. V ďalších vyjadreniach žalovaný 4/ prezentoval názor o dvojjednosti jeho postavenia ako osoby, ktorá sa na zmenku podpísala ako avalista - fyzická osoba a zároveň rovnakého dňa podpísala aj Dodatok č. 1 k zmluve o použití bianko zmenky ako osoba konajúca ako štatutárny zástupca v mene a za zmenkového dlžníka spoločnosť ABUSS, s.r.o.. V tomto prípade ide o tzv. kauzálny aval, ktorý vznikol tak, že na základe Dodatku č. 1 k zmluve o použití bianko zmenky č. 81090649/1, podpísaného dňa 7. decembra 2009, kde je opísaná kauzálna príčina vystavenia zmenky, uzavretého medzi vystaviteľom (avalátom) ABUSS, s.r.o. a majiteľom zmenky Tatra-Leasing, s.r.o., sa zmluvnou stranou dohody (Dodatku č. 1) stal aj samotný avalista č. 3, ktorým je G. O. ako fyzická osoba. S poukazom na dvojjednosť postavenia G. O., ktorý je zároveň osobou, ktorá dňa 7. decembra 2009 podpísala zmenku ako avalista - fyzická osoba, a zároveň rovnakého dňa podpísala aj Dodatok č. 1 ako osoba konajúca v mene zmenkového dlžníka - spoločnosti ABUSS, s.r.o. (vystaviteľ zmenky), t. j. ako konateľ (štatutárny orgán) spoločnosti, ktorá je vystaviteľom zmenky, je potrebné avalistovi Ing. Róbertovi Krížanovi umožniť uplatniť kauzálne námietky voči majiteľovi zmenky na základe nepriameho vlastného vzťahu, opierajúc sa o Dodatok č. 1 k zmluve o použití bianko zmenky. Žalovaný 4/ následne navrhol pripojenie spisu vedeného NAKA, Národná jednotka finančnej polície, expozitúra Bratislava, ČVS: PPZ-627/NKA-FP-BA-2015, v ktorom sa nachádzajú svedecké výpovede zamestnancov žalobcu, ktorí v tomto konaní vypovedali, že ani nevedia ako, či akým spôsobom mal byť údajne podpísaný Dodatok č. 1 k dohode o zmenkovom vyplňovacom práve, dokonca niektorí zamestnanci potvrdili, že žiaden z nich nebol prítomný pri podpise tohto dodatku. Na pojednávaní konanom dňa 14. júla 2020 žalovaný 4/ navrhol, aby súd prvej inštancie prerušil konanie a podal návrh (podanie) na Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „Ústavný súd SR“) ohľadom ústavno-právneho posúdenia otázky žalovaným 4/ namietaného protiústavného znenia vtedajšej právnej úpravy § 175 OSP o tzv. 3 dňovej zákonnej koncentračnej lehote na podanie zmenkových námietok voči zmenkovému platobnému rozkazu. V ďalšom vyjadrení žalovaný 4/ poukázal na notársku zápisnicu spísanú na notárskom úrade JUDr. Petra Kríška dňa 3. februára 2012, prílohou ktorej je dohoda o splátkach zo dňa 3. februára 2012. Z uvedeného vyplýva, že pôvodný záväzok žalovaného 1/ z predmetných zmlúv o úvere zanikol voči žalobcovi, čím s ohľadom na akcesorickú povahu muselo dôjsť aj k zániku práva žalobcu vymáhať tento záväzok prostredníctvom blankozmeniek, ktoré boli vystavené práve k pôvodným zmluvám o úveroch. Zároveň navrhol, aby súd prvej inštancie prerušil konanie a podal návrh na Súdny dvor Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor EÚ“) s položením prejudiciálnej otázky, či žalovaného 4/ za okolností, aké sú vo veci samej, možno alebo nemožno považovať za spotrebiteľa v zmysle citovaných smerníc.

1.4. Žalobca vo vyjadrení k námietkam žalovaného 4/, ako aj jeho ostatným vyjadreniam uviedol, že považuje vyjadrenia žalovaného 4/ o neexistencii dohody o vyplňovacom práve k zmenke za vedome zavádzajúce. Žalobcom bolo toto tvrdenie vyvrátené predložením Dodatku č. 1 k zmluve o použití bianko zmeniek č. 81090649/1, ktorý podpísal žalovaný 4/ ako štatutárny orgán vystaviteľa zmenky a jednak ako fyzická osoba avalista. Preto má žalobca za to, že jeho tvrdenia o tom, že netušil o kauze a o zmenkovej dohode sú značne nepravdepodobné, alebo značia nedostatok pozornosti pri podpisovaní tak závažných dokumentov, čo však nemôže byť na škodu veriteľa. Žalobca poprel aj tvrdenia žalovaného 4/ o tom, že mal byť zamestnankyňou žalobcu presviedčaný o evidenčnom charaktere jeho podpisu. K dodatočnému orámčekomaniu doložky avalistu žalobcom uviedol, že žalovaný sa podpísal pod svoje osobné údaje a označenie avalistu a na vykonávanie dokazovania znalcom o skutočnosti dopisovania rámečkov nie je realizovateľná ani dôvodná. K tvrdeniam žalovaného 4/ nad rámec námietok doručených súdu prvej inštancie v zákonnej trojdňovej lehote, žalobca poprel postavenie žalovaného 4/ ako spotrebiteľa a poukázal na svoju predchádzajúcu argumentáciu. Žalobca nesúhlasil s navrhovaným prerušením konania.

1.5. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia po vykonanom dokazovaní vysvetlil, že námietka žalovaného 4/ o neexistencii dohody o vyplňovacom práve k blankozmenke je nedôvodná. Súd prvej inštancie v tomto smere dospel k záveru, že dohoda o vyplňovacom práve vo forme Zmluvy o použití bianko zmeniek č. 81090649/1 medzi žalobcom a žalovanými 1/ až 3/ je záväzná a platí aj pre vyplnenie zmenky voči žalovanému 4/, a to z dôvodu, že táto Zmluva o použití bianko zmeniek č. 81090649/1 zo dňa 5. októbra 2009 nebola v konaní spochybnená vo vzťahu k žalovaným 1/ až 3/ a je datovaná ešte pred podpisom zmenky žalovaným 4/ dňa 7. decembra 2009. V čase podpisu s účinkami založenia zmenkového ručenia muselo byť žalovanému 4/ s prihliadnutím na povahu listiny zrejmé, že daná listina sa po vyplnení stane zmenkou, na základe ktorej žalobca môže vymáhať svoj nárok voči žalovaným 1/

až 4/. Ani jednu zo skutočností tvrdených v námietkach proti zmenkovému platobnému rozkazu žalovaný 4/ nepreukázal, rovnako ako nepreukázal ich prípadný vplyv na platnosť, resp. neplatnosť prijatého zmenkového záväzku, preto k nim nebolo možné z hľadiska zmenkovo-právneho prihladiť. Žalovanému 4/ sa nepodarilo preukázať, že by jeho povinnosť poskytnúť žalobcovi plnenie zo zmenky z dôvodov uvedených v námietkach v celom rozsahu, alebo čiastočne zanikla, preto súd prvej inštancie ponechal zmenkový platobný rozkaz voči žalovanému 4/ v platnosti v celom rozsahu.

1.6. Súd prvej inštancie nedospel ani k záveru o potrebe prerušiť konanie podľa § 162 ods. 1 písm. b) a c) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) a návrhy žalovaného 4/ na prerušenie konania zamietol.

1.7. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa ustanovenia § 255 ods. 1 v spojení s ustanovením § 262 ods. 2 CSP tak, že žalobcovi, ktorý bol v konaní plne úspešný, priznal voči žalovanému 4/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Na základe odvolania podaného žalovaným 4/ Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 27. februára 2025 č. k. 1CoZm/8/2023-935 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) vo výroku I. návrhy žalovaného 4/ na prerušenie odvolacieho konania zamietol, vo výroku II. potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku I. a v súvisiacom výroku III., a vo výroku III. žalobcovi priznal proti žalovanému 4/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100 %.

2.1. Odvolací súd konštatoval vecnú správnosť napadnutého rozsudku s tým, že súd prvej inštancie na základe dostatočne zisteného skutkového stavu vyvodil správne právne závery premietnuté do výrokovej časti napadnutého rozsudku a svoje rozhodnutie spôsobom súladným s dikciou ustanovenia § 220 ods. 2 CSP podrobne a dostatočne presvedčivo odôvodnil. Ďalej odvolací súd uviedol, že konanie pred súdom prvej inštancie bolo vedené v súlade so zásadou kontradiktórnosti civilného procesu a odvolací súd nezistil žiadne vady procesného charakteru, ktoré by mali za následok nesprávnosť napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd nevzhladol dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchýliť, keďže súd prvej inštancie sa so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre rozhodnutie vysporiadal a odvolací súd sa s týmto odôvodnením v plnej miere stotožnil. Na zdôraznenie vecnej správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, odvolací súd doplnil nasledovné dôvody v kontexte odvolacích dôvodov.

2.2. Odvolateľ v podanom odvolaní namietal rozloženie dôkazného bremena, keď uviedol, že súd prvej inštancie zaťažil žalovaného 4/ dokazovaním negatívnej skutočnosti, a to neexistencie dohody o vyplňovacom zmenkovom práve, ako aj prenesením dôkazného bremena ohľadom dokazovania o podpise žalovaného 4/ na zmenke.

2.3. Odvolací súd považoval za potrebné v tejto súvislosti ozrejmiť, že dôkazné bremeno ohľadne pravosti zmenky, teda pravosti podpisu žalovaného na zmenke je na žalobcovi, ktorý zmenku predložil a ktorý zo skutočností v nej uvedených vyvodzuje uplatnený nárok (uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 27. apríla 2011 sp. zn. 29Cdo/1164/2010, uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 21. decembra 2009 sp. zn. 29Cdo/3478/2007). V danom konaní však pravosť podpisu žalovaného 4/ na zmenke po celý čas konania na súde prvej inštancie spochybnená (už vôbec namietaná) nebola. V prvom rade si treba uvedomiť, že u listiny sa pravosť skúma predovšetkým z toho hľadiska, či bola vydaná, alebo spísaná tým, kto je na nej uvedený ako autor alebo pôvodca, prípadne sa skúma jej neporušiteľnosť, t. j. či je v pôvodnom stave (uvádzal samotný odvolateľ v bode 48 odvolania). Žalovaný 4/ namietal v spojitosti s pravosťou zmenky samotné doorámčekovanie a evidenčný charakter podpisu na zmenke, ale predmetné námietky nie sú spôsobilé, ako vysvetlil už aj súd prvej inštancie v bode 35. a 36. odôvodnenia rozsudku, spochybniť vznik zmenečného ručenia žalovaného 4 v zmysle čl. I § 31 zákona č. 191/1950 Sb. zmenkového a šekového (ďalej len „ZZŠ“), keďže doorámčekovanie nezasahuje do textu zmenky (čiže nenarušuje zmenku, tak ako sa nesprávne domnieval odvolateľ), pričom evidenčný charakter podpisu na zmenke ZZŠ nepozná (naopak aj holý podpis na zmenke má za následok vznik zmenkového ručenia podľa čl. I § 31 ods. 3 ZZŠ). Žalovaný 4/ v priebehu konania na súde prvej inštancie namietal pravosť jeho podpisu ako avalistu 3 na Dodatku č. 1 k zmluve o použití bianko zmeniek, avšak pravosť jeho podpisu na blankozmenke (ďalej aj ako „zmenka“) nerozporoval. Dokonca žalovaný 4/ v konaní tvrdil, že sa podpísal „na listinu blankozmenky, pod rukou dopísané označenie per aval, avalista: G. O., bydlisko: D., rod. č.: XXXXXX/XXXX, dátum podpisu: 07.12.2009, a to na samý kraj listiny tak, aby bolo zrejmé, že jeho podpis nekryje uvedené údaje“. Pravosť zmenky teda žalovaný 4/ namietal len v súvislosti s doorámčekovaním a evidenčným

charakterom jeho podpisu, čo však nemôže ani implicitne značiť popretie pravosti podpisu na zmenke, ak v rozpore s týmto „údajným implicitným popretím pravosti podpisu“, naopak žalovaný 4/ uvedie, že zmenku podpísal. Vzhľadom na uvedené, je námietka dôkazného bremena pravosti podpisu na zmenke, s ohľadom na absenciu tvrdenia, ktorým by odvolateľ v priebehu konania na súde prvej inštancie popieral pravosť podpisu žalovaného 4/ na zmenke (žalovaný 4/ označuje zmenku v odvolaní ako listinu, keďže ju s ohľadom na doorámčekovanie a evidenčný charakter nepovažuje za zmenku), nedôvodná. Námietka, ktorou odvolateľ popiera pravosť podpisu na zmenke, uplatnená až v odvolacom konaní, je neprípustnou novotou podľa § 366 CSP, ktorú bolo možné uplatniť už v konaní pred súdom prvej inštancie, pričom z námietky doorámčekovania a evidenčného charakteru, nie je možné implicitne vyvodiť aj námietku pravosti podpisu žalovaného 4/ na zmenke (s ohľadom na výslovné tvrdenie žalovaného 4/ o podpísaní zmenky, aj keď zmenku označuje len listinou) a tým aj spochybnenie pravosti zmenky.

2.4. Odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil s názorom súdu prvej inštancie v bode 37. odôvodnenia rozsudku, v ktorom sa vysporiadal s námietkou žalovaného 4/ týkajúcou sa jeho postavenia ako spotrebiteľa, keď skonštatoval, že žalovaného 4/ nie je možné považovať za spotrebiteľa v súvislosti s jeho zmenkovým ručiteľským záväzkom.

2.5. Odvolateľ v konaní namieta nevykonanie dokazovania čítaním listín, resp. neoznámenie ich obsahu, keď súd prvej inštancie paušálne odôvodnil ich nevykonanie § 204 CSP. Odvolací súd v tejto súvislosti uviedol, že listiny pripojené k žalobe v zmysle § 132 ods. 1 a 3 CSP sa vykonávajú ich čítaním, resp. oboznámením ich podstatného obsahu, pokiaľ nie sú naplnené predpoklady uvedené za bodkočiarkou § 204 CSP, ktorý explicitne upravuje, že súd je povinný vykonať dôkaz listinou len vtedy, ak táto bola čo do pravosti alebo jej obsahu spochybnená protistranou. V prípade, keď listinné dôkazné prostriedky, ktoré súd spolu so žalobou doručil žalovanému na vyjadrenie (§ 167 ods. 1 CSP), neboli žalovaným 4/ spochybnené, čo do pravosti, ani čo do obsahu, nie je potrebné vykonanie dokazovania listinou spôsobmi normovanými v § 204 CSP, časť vety pred bodkočiarkou. Súd prvej inštancie nevykonanie ďalšieho dokazovania riadne a logicky vo vzťahu ku každému zamietnutému návrhu na vykonanie dokazovania odôvodnil, s ktorého závermi sa odvolací súd stotožnil.

2.6. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. c) považoval žalovaný 4/ za naplnený tým, že vo veci nekonal zákonný sudca, nakoľko bola vec nesprávne zapísaná a vedená ako obchodnoprávny spor v registri CbZm, hoci podľa žalovaného 4/ ide o občianskoprávny - spotrebiteľský spor, a zároveň tým, že súd prvej inštancie nevyhovel návrhu na podanie prejudiciálnej otázky na Súdny dvor EÚ, pričom správne nevyhodnotil status žalovaného 4 ako spotrebiteľa. Ďalším argumentom pre naplnenie predmetného odvolacieho dôvodu bol postup súdu prvej inštancie, ktorý nepristúpil po zmene predbežného právneho názoru k odročeniu pojednávania, nakoľko nevzhliadol dôvodnosť v postupe podľa § 181 ods. 4 CSP, a to vzhľadom na charakter konania podľa § 175 ods. 1 OSP. K uvedenej námietke odvolací súd uviedol, že žalovaný 4/ nie je s prihliadnutím na okolnosti vo veci samej spotrebiteľom. S ohľadom na tú skutočnosť, že postavenie žalovaného 4/ nebolo spotrebiteľským, nemal súd prvej inštancie ani dôvod uvažovať nad položením prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru EÚ. Avšak v súvislosti s predmetnou námietkou odvolateľa uviedol, že žalovaný 4/ nepodal odvolanie voči výroku II. rozsudku, ktorým súd prvej inštancie zamietal návrhy žalovaného 4/ na prerušenie konania, a preto vysporiadanie sa s predmetnou námietkou zakomponovanou do námietok týkajúcich sa odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. c) CSP, považuje odvolací súd za obchádzanie podania odvolania voči výroku, proti ktorému nie je prípustné odvolanie (§ 355 ods. 2 CSP v spojení s § 357 CSP). Vzhľadom na uvedené sa touto námietkou súd bližšie nezaoberal. Odvolací súd nepovažoval za opodstatnenú námietku odvolateľa o nesprávnom zápise veci do súdneho registra týkajúceho sa sporov obchodnoprávneho charakteru, a tým o rozhodovaní sporu občianskoprávneho charakteru nezákonným sudcom.

2.7. K námietke žalovaného 4/ na postup súdu prvej inštancie, keď neodročil pojednávanie zo dňa 15. decembra 2022, po doplnení predbežného právneho názoru, odvolací súd uviedol, že táto s ohľadom na vymedzenie kritérií zákonného sudcu uvedených vyššie, nie je po obsahovej stránke spôsobilá spochybniť inštitút zákonného sudcu. Žalovaný 4/ však namieta, že týmto postupom došlo aj porušeniu práva na spravodlivý proces a odňatiu práva žalovaného 4/ na poradu s advokátom. Odvolací súd uviedol, že v prípade, ak by aj súd prvej inštancie nedoplnil predbežný právny názor (po zmene zákonného sudcu), nedošlo by k porušeniu § 181 ods. 2 CSP, keďže tento postup nelimituje stranu sporu pri realizácii jej procesných práv.

2.8. K návrhu žalovaného 4/ na prerušenie odvolacieho konania podľa § 162 ods. 1 písm. b) CSP, odvolací súd konštatoval, že nie je povinnosťou odvolacieho súdu na požiadanie strany konania vyvolať konanie pred ústavným súdom podľa čl. 125 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky vo vzťahu k tvrdenej neústavnosti ustanovenia § 175 ods. 1 OSP v spojení s § 471 ods. 2 CSP o trojdňovej lehote na podanie námietok proti vydanému zmenkovému platobnému rozkazu a koncentrácii námietkového konania (bližšie pozri rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. IV.ÚS/191/2014). Podľa názoru odvolacieho súdu nie je dôvod vyvolať konania o súlade s Ústavou SR v danej veci, keďže prípadné rozhodnutie Ústavného súdu SR nebude mať priamu väzbu a relevantný význam pre predmetné súdne konanie, ktoré má byť z tohto dôvodu prerušené.

2.9. Odvolací súd k návrhu žalovaného 4/ na prerušenie odvolacieho konania podľa § 162 ods. 1 písm. c) CSP, uviedol, že na predmetnú vec je potrebné aplikovať ustanovenia ZZŠ a ustanovenia CSP a v časti OSP, pričom právne postavenie žalovaného 4/ nie je spotrebiteľské, a preto nie je dôvod aplikovať v predmetnej veci právo EÚ. S ohľadom na uvedené je zrejmé, že položená otázka žalovaným 4/ by pre daný spor, nielen že nemala kľúčový význam, ale táto by bola len akademickej povahy, bez základu v samotnom spore.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu v celom jeho rozsahu podal žalovaný 4/ dovolanie, ktorým dovolaciemu súdu navrhuje, aby rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil dovolaciemu súdu na ďalšie konanie.

3.1 Žalovaný 4/ dovolacie dôvody vymedzil vadami podľa § 420 písm. e) a f) CSP a nesprávnym právnym posúdením veci v spojení s dôvodom prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP. Žalovaný 4/ navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolacie konanie prerušil a podal návrh na Ústavný súd SR.

3.2. Žalovaný 4/ namieta nevykonanie prvopisu zmenky ako dôkazu a nevykonanie znaleckého skúmania zmenky, či nepripojenie trestného spisu, kde sú výsluchy pracovníkov žalobcu, ktorí sa de iure pred vyšetrovateľom vyjadrovali k okolnostiam podpisovania žalovaného 4/ na blankozmenke, a ďalšie je hrubým porušením práva na spravodlivý súdny proces žalovaného 4/ a práva žalovaného 4 na súdnu a inú právnu ochranu a na rovnosť zbraní. Žalovaný 4/ je toho názoru, že odopretie práva na spravodlivý proces v tomto prípade spočíva najmä v (ne)odôvodnení odvolacieho rozsudku, ktorý sa po skutkovej a ani po právnej stránke veci vôbec jasne, určito a zrozumiteľne nevysporiadal, pričom odvolací súd ústavne súladným spôsobom neodôvodnil navrhované znalecké dokazovania, čo nepochybne zakladá dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP, keďže pre odmietnutie týchto dôkazov neboli splnené podmienky Perna testu tak ako je na to poukázané vyššie. K namietavému procesnému postupu došlo podľa názoru žalovaného 4/ aj tým, že: „K námietke žalovaného 4 na postup súdu prvej inštancie, keď neodročil pojednávanie zo dňa 15.12.2022, po doplnení predbežného právneho názoru, odvolací súd uvádza, že táto s ohľadom na vymedzenie kritérií zákonného sudcu uvedených vyššie, nie je po obsahovej stránke spôsobilá spochybniť inštitút zákonného sudcu.“ Samotné doplnenie predbežného právneho názoru je okolnosťou, ku ktorej by aj v zásade samotnej kontradiktórnosti konania mali mať právo sa vyjadriť aj strany sporu, a to aj požadovanou písomnou formou. Ďalej sa v dovolaní uviedol, že žalovaný 4/ vzniesol námietku vo vzťahu k výške sumy zmenky, ktorá bola vyplnená samotným žalobcom. Podľa tvrdenia dovolateľa sa uvedeným súdy nižšieho súdu nezaoberali. Už v samotných námietkach žalovaný 4/ namieta neexistenciu dohody o vyplňovacom práve a z toho prameniaku neprípustnosť a nemožnosť žalobcu vyplniť zmenku vo vzťahu k žalovanému 4/. Podané námietky nemožno vykladať reštriktívne v neprospech žalovaného 4/, tak ako to urobil súd prvej inštancie, s čím sa stotožnil aj odvolací súd, ale je potrebné prihliadať na obsah tohto úkonu a účel, ktorý ním žalovaný 4/ sledoval. Podľa dovolateľa uvedený izolovaný prístup vytvára formalistický prístup súdov nižšieho stupňa prameniáci v nesprávnom právnom posúdení. Námietka nemožnosti vyplniť zmenku voči žalovanému 4/ v sebe nepochybne zahŕňa aj námietku výšky vyplnenej zmenkovej sumy, pričom s uvedenou situáciou sa nevysporiadal ani Najvyšší súd Slovenskej republiky, nakoľko v uvedenom prípade je situácia poznačená aj vadou neurčitosti. Žalovaný 4/ má za to, že na tieto skutočnosti mal súd prvej inštancie a rovnako najmä odvolací súd prihliadať ex offio, nakoľko sa musel zaoberať platnosťou, resp. absolútnou neplatnosťou Notárskej zápisnice a Dohody o splátkach (po správnom posúdení žalovaného 4/ ako spotrebiteľa). S uvedeným sa súd prvej inštancie, ako ani odvolací súd per analogiam riadne nevysporiadal, pričom na uvedené je nutné prihliadať ex lege, nakoľko neurčitosť právneho úkonu spôsobuje jeho absolútnu neplatnosť. Podľa presvedčenia dovolateľa je nutné

dospieť k záveru, že v rámci skutočnosti, že nedošlo k ex offio prieskumu zo strany súdov nižších inštancií dochádza vzhľadom k prepojenosti jednotlivých úkonov nesprávneho právneho posúdenia vecí. Na podklade citovaného rozhodnutia vyplýva, že aj dohoda o vyplňovacom práve, ktorá zostala sporná a nepreukázaná, ako aj výška sumy, ktorá mala byť na jej základe riadne vyčíslená, nie neurčitá, poukazuje na nesprávne právne posúdenie, ktorého následkom má byť neurčitosť úkonov, z ktorých nemožno plniť. Žalovaný 4/ poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 8Sžo/41/2008, na Rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 29Cdo/860/2012 zo dňa 30.06.2015, na Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25. novembra 2010, sp. zn. 3Cdo/73/2009. V tomto smere v kontexte dovolacích námietok týkajúcich sa neurčitosti a nezrozumiteľnosti predmetnej Notárskej zápisnice žalovaný 4/ namietal, že odvolací súd sa odklonil od označenej ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, pričom vec v tomto smere nesprávne právne posúdil, keď odvolací súd dospel k záveru, že zmenková suma bola vyplnená korektne a správne, pričom odvolací súd úplne opomenul vziať na zreteľ, že na predmetné vyúčtovanie má nepochybne vplyv práve Notárska zápisnica, ktorá je však pre svoju neurčitosť a nezrozumiteľnosť absolútne neplatná v celom rozsahu, uvedené rovnako tak absolútne nedostatočne zdôvodnil vo vzťahu k absencii vyplnenia zmenkovej sumy. Porušenie práva na spravodlivý proces Žalovaný 4/ vidí takisto v tom, že odvolací súd sa aj napriek tomu, že žalovaný 4/ v podanom odvolaní navrhoval, aby došlo k prerušeniu konania, tak sa súdy nižšej inštancie vôbec dostatočným spôsobom nevysporiadali s jeho návrhom na prerušenie konania a absenciou podania na Ústavný súd SR, ako ani s podaním prejudiciálnej otázky na Súdny dvor EÚ.

3.3. Dovolateľ namietal ďalšiu vadu konania, na základe ktorej malo dôjsť k odňatiu práva na zákonného sudcu podľa § 420 písm. e) CSP, keďže otázka, „či trojdňová lehota na podanie námietok je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky“ mala byť posudzovaná Ústavným súdom SR a príslušným sudcom (senátom), pričom túto kompetenciu nemal ani súd prvej inštancie a ani odvolací súd, ktoré bez akéhokoľvek odôvodnenia a bez akejkoľvek reakcie na procesné námietky žalovaného 4/, len neformálne skonštatovali, že § 175 ods. 1 OSP je v súlade s Ústavou SR. Žalovaný 4/ uviedol, že naďalej zotrúva na svojom návrhu a žiada, aby došlo k podaniu návrhu na Ústavný súd SR dovolacím súdom v dovolacom konaní, za účelom posúdenia, či právna úprava § 175 ods. 1 OSP o tzv. 3 dňovej zákonnej koncentračnej lehote na podanie zmenkových námietok voči zmenkovému platobnému rozkazu je ústavne konformná. Vzhľadom k uvedenému dovolateľ navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolacie konanie prerušil a podal návrh na Ústavný súd SR tak ako sa toho dožaduje žalovaný 4/. Dovolateľ vadu ním vyvodzovanú z dôvodov podľa § 420 písm. e) CSP ďalej videl v tom, že žalovaný 4/ je fyzickou osobou, a súčasne dovolateľ nemal nikdy žiaden (obchodnoprávny) vzťah so žalobcom ako fyzická osoba, a teda musí ísť vzťah o občianskoprávny (o ktorom rovnako tak v prípade súdov nižšieho stupňa mal rozhodovať senát C). Uvedené vyplýva zo skutočnosti, že dovolateľ si vo vzťahu k žalobcovi nikdy neobjednal Nové služby I a Nové služby II, pričom pôvodne bola Zmenka blanko zmenkou a dovolateľ mal pozíciu blanko avalistu na blanko zmenke, a preto žalobca účelovo zaviedol súd, o tom, že išlo pôvodne o blanko zmenku a súdy všetkých inštancií pochybili keď neskúmali charakter vzťahu žalovaného ku žalobcovi, ktorý mal byť občiansko-právny titulom jeho postavenia ako spotrebiteľa.

3.4. Dovolateľ v ďalšej časti dovolania uviedol, že odvolací súd sa zaoberal návrhom, ktorým sa zo strany žalovaného 4/ navrhovalo prerušenie konania vo vzťahu k podaniu návrhu (podanie) na Súdny dvor EÚ/ES s položením prejudiciálnej otázky, či žalovaného 4/ za okolností, aké sú vo veci samej, možno alebo nemožno považovať za spotrebiteľa. Odvolací súd vo veci prijal závery, ktorými deklaroval, že vo veci nie je možné využiť právo EÚ, nakoľko právnym posúdením konajúceho súdu došlo k záveru, že žalovaný 4/ nie je, a ani nemôže požívať postavenie spotrebiteľa. Žalovaný 4/ trvá na tom, že došlo k nesprávnemu vyhodnoteniu postavenia žalovaného 4/ v konaní, pričom uvedené nebolo ani riadnym prieskumom súdov nižšieho stupňa. Podľa názoru dovolateľa na žalovaného 4/ malo byť v zmysle záväznej judikatúry Súdneho dvora hľadené ako na spotrebiteľa, a s tým pridruženú komplexnú právnu ochranu spotrebiteľa poskytovanú tak podľa vnútroštátneho právneho poriadku Slovenskej republiky, ako aj na ochranu spotrebiteľa poskytovanú podľa práva ES/EÚ, vrátane judikatúry súdneho dvora EÚ na úseku ochrany spotrebiteľa. Za tejto situácie má dovolateľ za to, že došlo k nesprávnemu obsadeniu súdu v zmysle čl. 48 ods. 1 Ústavy SR a teda aj čl. 38 ods. 1 Listiny a rovnako tak k porušeniu práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, čl. 36 ods. 1 Listiny, čl. 6 ods. 1

Dohovoru a čl. 47 Charty. Žalovaný 4/ naďalej zotrúva na svojom návrhu a žiadal, aby došlo k podaniu prejudiciálnej otázky na Súdny dvor EÚ, za účelom posúdenia, či žalovaného 4/ za okolností, aké sú vo veci samej, možno alebo nemožno považovať za spotrebiteľa v zmysle (i) Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (Úradný vestník Európskych spoločenstiev L 095, 21/4/1993, str. 29 -34), ako aj v zmysle (ii) Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2002/47/ES zo 6. júna 2002 o dohodách o finančných zárukách (Úradný vestník Európskych spoločenstiev L 168, 27.06.2002), ako aj v zmysle (iii) Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/83/EÚ z 25.10.2011 o právach spotrebiteľov, ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 93/13/EHS a smernica Európskeho parlamentu a Rady 1999/44/ES a ktorou sa zrušuje smernica Rady 3285/577/EHS a smernica Európskeho parlamentu a Rady 97/7/ES (Ú. v. EÚ L 304, 22.11.2011). Vzhľadom k uvedenému dovolateľ navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolacie konanie prerušil a podal návrh na Súdny dvor EÚ.

3.5. Dovolať dal súdu na vedomie, že dňa 11. februára 2025 podal ústavnú sťažnosť, v ktorej sa žalovaný 4/ domáha posúdenia ústavnosti namietaných právnych predpisov, pričom uvedené konanie toho času nebola uznesením z predbežného prerokovania prijaté, avšak bolo pridelené na prejednanie pod Rvp 394/2025. Z uvedeného dôvodu, nakoľko otázka, ktorá je predmetom ústavnej sťažnosti má byť riešená aj v tomto dovolaní navrhol, aby v súlade s § 162 ods. 1 písm. a) CSP došlo k prerušeniu dovolacieho konania do času rozhodnutia Ústavného súdu SR vo veci dovolateľa toho času vedenej pod Rvp 394/2025.

3.6. Dovolať videl prípustnosť dovolania aj v § 421 ods. 1 písm. a) CSP, ktorú odôvodnil tým, že vo vzťahu k postaveniu spotrebiteľa v tomto konaní došlo k odklonu ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, a to najmä od stanoviska občiansko-právneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a obchodnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 20. októbra 2015, ktoré bolo uverejnené v Zbierke stanovísk NS a súdov SR č. 8/2015. Žalovaný 4/ v odvolacom konaní argumentoval: „Súd prvej inštancie nebral do úvahy existenciu Notárskej zápisnice N 318/2012, Nz 4063/2012, NCRIs 4183/2012 zo dňa 03.02.2012 a jej prílohu - Dohoda o splátkach zo dňa 03.02.2012, pričom súd sám uvedenú zmluvu a dohodu vyhodnotil na pojednávaní dňa 07.07.2021 za stranami nespochybnenú. Z uvedenej notárskej zápisnice, ako aj z dohody o splátkach jasne vyplýva, že došlo k nahradeniu pôvodného záväzku žalovaného 1/ týmto novým záväzkom žalovaných 1/ až 4/ podľa notárskej zápisnice a podľa dohody o splátkach. Dohoda o splátkach a Notárska zápisnica obsahuje aj záväzok vyplývajúci z tzv. Nových služieb I a Nových služieb II (viď vyjadrenie žalovaného 4 zo dňa 06.09.2016), ktoré neboli obsahom pôvodnej zmluvy o úvere medzi žalobcom a žalovaným 1/ a rovnako ani Zmluvy o použití bianko zmeniek, ani Dodatok č. 1 žiadnym spôsobom neupravovala použitie vystavených bianko zmeniek na úhradu týchto záväzkov. Žalobca nebol nikdy oprávnený použiť biankozmenku ani na úhradu záväzkov vyplývajúcich z Nových služieb I a Nových služieb II.“ Podľa tvrdenia žalovaného 4/ vyššie uvedené dokumenty v spojení so stanoviskom jednoznačne preukazujú, že vzťah žalobcu a žalovaného 4/ je vzťahom spotrebiteľským, kde žalobca koná ako podnikateľ a žalovaný 4/ koná ako fyzická osoba spotrebiteľ, a súčasne preukazujú a potvrdzujú neexistenciu žiadnej dohody o zmenkovom vyplňovanom práve medzi žalobcom a žalovaným 4/, a to presne tak ako to tvrdil žalovaný 4/ vo svojich zmenkových námietkach podaných voči zmenkovému platobnému rozkazu vydanému v hore uvedenom súdnom konaní.

3.7. Žalovaný 4/ má za to, že odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a vec nesprávne právne posúdil, že sporná zmenka má voči žalovanému 4/ mala všetky zákonné náležitosti a bola spoľahlivým základom pre vydanie rozsudku súdom prvej inštancie, s čím v žiadnom prípade nemožno súhlasiť, nakoľko zmenka, ako aj dohoda o vyplňovanom práve sú vo vzťahu k žalovanému 4/ v rozpore so zákonom, čo však ani súd prvej inštancie a ani odvolací súd v rovine materiálnej spravodlivosti vôbec neskúmali, pričom došlo k prijatiu nesprávneho právneho záveru, že medzi žalobcom a žalovaným 4/ bol dojednaný mechanizmus v zmluve o použití biankozmenky, teda právo žalobcu, ako kauzálného veriteľa, doplniť na zmenku výšku dlhu z kauzálnej zmluvy a dátum splatnosti. Žalovaný 4/ od začiatku sporu tvrdí a uvádza, že zmenku nepodpísal za žiadnym účelom prevzatia záväzku, ale že sa jednalo výlučne o evidenčný charakter podpisu, ktorý ho de iure nie je oprávnený ani schopný zaviazat' k plneniu. Dovolať v tejto súvislosti ďalej uviedol, že súdy nižšieho stupňa pracujú s logickou následnosťou, v ktorej sa vyhodnocuje, že žalovaný 4/ musel konkludentne súhlasiť s očakávanými následkami podpisu, avšak s uvedeným sa žalovaný 4/ nestotožňuje, nakoľko i

keď k podpisu došlo, nedošlo k podpisu zmenky, ale papiera, ktorý nebol zmenkou. Podá názoru dovolateľa uvedené má veľký súvis s tým, že zo zmenkových námietok žalovaného 4/ je zrejmé, že žalobca modifikoval do-orámčkovanie na blankozmenke okolo blanko doložky žalovaného 4/ ako údajného avalistu, čím podľa žalovaného 4/ je na mieste právna aplikácia na danú zmenkovú právnu vetu uvedenú v rozhodnutí SR 11/2002 (SR- Soudní rozhledy, vyd. Nakladatelství C.H. Beck Praha): „Text uvedený na stejné listině jako směnka, ale mimo kontinuální rámeček, nelze považovat za součást směnky. Lze pouze dovodit, že se jedná o ujednání mezi stranami o tom, kdy je možné směnku použít.“

Dovolateľ ďalej vysvetlil, že táto námietka žalovaného 4/ de iure a de facto znamená, že dodatočné do-orámkovanie blanko aval doložky na blankozmenke (ktorá bola dodatočne bez existencie akejkoľvek dohody s žalovaným 4/ premenená na Zmenku) de iure nezaväzuje žalovaného 4/ ako avalistu, ergo žalovaný 4/ nie je zmenkovo-právne zaviazaný zo zmenky ako avalista, čo súd prvej inštancie v rozsudku nesprávne a nezákonne posúdil. Dovolateľ uviedol, že nikdy nemal úmysel ako fyzická osoba založiť akýkoľvek zmenkový záväzok voči žalobcovi. Odvolací súd následne vyhodnotil, že podpis žalovaného 4/ je súčasťou zmenky, čo však podľa tvrdenia dovolateľa nie je pravdou, nakoľko podpis žalovaného 4/ sa nachádza mimo zmenky a teda v žiadnom prípade nie na zmenke, keďže ide o podpis, ktorý je mimo vonkajšieho orámovania zmenky. Z uvedeného následne vyplýva otázka, či žalovaný 4/ mal byť vo vzťahu k podpise na zmenke chápaný ako fyzická osoba alebo fyzická osoba, ktorá bola zároveň toho času konateľom spoločnosti žalovaného 1/. Pre pasívnu legitimáciu v konaní to vplyv nemá, ale naopak to podľa názoru dovolateľa má vplyv na vývoj sporu a posúdenie kritickej otázky, či sa jedná o spotrebiteľa alebo nie. Práve z osobitosti námietok žalovaného 4/ je nutné vyhodnotiť, či je podpis žalovaného 4/ na okraji zmenky je súčasťou zmenky, čo je otázka esenciálna, s ktorou sa avšak odvolací súd, ako aj súd prvého stupňa nesprávne právne vysporiadal. V konaní nebolo sporné, že na zmenku bolo zo strany žalobcu dodatočne vytvorené orámovanie, avšak v konaní bolo sporné, kedy k tomuto dodatočnému orámovaniu došlo. Žalovaný 4/ od počiatku konzistentne tvrdí, že jeho podpis bol umiestnený mimo zmenku, teda nie na zmenku, keďže podpis žalovaného 4/ sa nachádzal mimo kontinuálne orámovanie zmenky.

3.8. Dovolateľ v závere dovolania upozornil na § 444 ods. 4 CSP.

4. Žalobca sa k dovolaniu žalovaného 4/ nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (podľa § 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala strana sporu, zastúpená advokátom v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie žalovaného 4/ je čiastočne prípustné, ale nie je dôvodné.

K návrhom žalovaného 4/ na prerušenie dovolacieho konania

6. Žalovaný 4/ v dovolaní zotrval na potrebe prerušenia dovolacieho konania, a to z dôvodov podľa § 162 ods. 1 písm. b) a c) CSP. Dovolací súd by podľa žalovaného 4/ mal prerušiť dovolacie konanie a predložiť návrh na začatie konania o súlade § 175 ods. 1 OSP s Ústavou Slovenskej republiky a súčasne prerušiť dovolacie konanie a podať návrh na začatie prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom EÚ týkajúceho sa otázky, či možno žalovaného 4/ v okolnostiach posudzovanej veci považovať za spotrebiteľa.

7. Podľa § 162 ods. 1 písm. b) CSP súd konanie preruší, ak pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že sú splnené podmienky na konanie o súlade právnych predpisov; v tom prípade podá ústavnému súdu návrh na začatie konania.

8. Podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky ústavný súd rozhoduje o súlade zákonov s ústavou, s ústavnými zákonmi a s medzinárodnými zmluvami, s ktorými vyslovila súhlas Národná rada Slovenskej republiky a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom.

9. Dovolateľ namieta nesúlad § 175 ods. 1 OSP v znení účinnom do 22.12.2015, v ktorom bola upravená trojdňová lehota na podanie námietok voči zmenkovému platobnému rozkazu a nesúlad tejto

lehoty s povinnosťou súdu ex offio prihliadať na absolútnu neplatnosť právneho úkonu v zmysle § 39 OZ.

10. Najvyšší súd vo vzťahu k tomuto návrhu žalovaného 4/ na prerušenie dovolacieho konania podľa § 162 ods. 1 písm. b) CSP poukazuje na judikatúru ústavného súdu o podmienkach pre vznik aktívnej legitímácie všeobecného súdu na podanie návrhu na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ktoré sú postavené: „v prvom rade na téze o nutnosti subsumpcie skutkového stavu zisteného v rozhodovacej činnosti všeobecného súdu pod právnu normu, ktorá je podľa názoru všeobecného súdu protiústavná, a v rade druhom na spôsobilosti derogačného nálezu ústavného súdu, ktorý je navrhovaný všeobecným súdom v petite jeho návrhu, viesť k odlišnému záveru v merite konania pred všeobecným súdom v porovnaní s takým rozhodnutím, ktoré by bolo výsledkom aplikácie právnej normy navrhutej na derogáciu. Všeobecný súd je teda aktívne legitimovaný len na taký návrh derogačného nálezu, ktorý má potenciál ovplyvniť meritórne rozhodnutie všeobecného súdu v konkrétnom ním prerušenom konaní“ (PL. ÚS 1/2018). V nadväznosti na uvedené najvyšší súd konštatuje, že v posudzovanej veci nie je splnená práve druhá podmienka, keď ani prípadné rozhodnutie ústavného súdu o nesúlade dovolateľom označenej právnej úpravy § 175 ods. 1 OSP s Ústavou Slovenskej republiky by nemalo vplyv na rozhodnutie v tejto veci. Najvyšší súd v tomto smere poukazuje na uznesenie ústavného súdu z 12. mája 2021 sp. zn. PL. ÚS 5/2021 ohľadom účinkov derogačného nálezu ústavného súdu a vzhľadom na skutočnosť, že dovolateľom je namietané procesné ustanovenie upravujúce postup všeobecného súdu v konaní, aj na uznesenie ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 3/2014, v ktorom ústavný prijal záver, že: „zmyslom oprávnenia všeobecného súdu iniciovať konanie o súlade právnych predpisov pred ústavným súdom je odstránenie pochybnosti všeobecného súdu o ústavnosti konkrétneho ustanovenia, pred použitím ktorého všeobecný súd stojí, resp. ktorého aplikácia všeobecným súdom prichádza do úvahy. Účelom oprávnenia všeobecného súdu iniciovať konanie o súlade právnych predpisov teda nie je odstraňovanie jeho dodatočne vzniknutých pochybností o ústavnosti procesného ustanovenia, ktoré už v konaní použil a pred bezprostredným použitím ktorého opätovne nestojí, resp. odstraňovanie pochybností všeobecného charakteru o ústavnej konformite ustanovení, ktorých bezprostredná aplikácia všeobecným súdom neprichádza do úvahy.“

11. Z uvedeného dôvodu najvyšší súd vyhodnotil návrh žalovaného 4/ na prerušenie dovolacieho konania podľa § 162 ods. 1 písm. b) CSP za nedôvodný a v súlade s § 162 ods. 3 CSP rozhodol dovolací súd o jeho zamietnutí spolu s rozhodnutím vo veci samej.

12. Podľa § 162 ods. 1 písm. c) CSP súd konanie preruší, ak podal návrh na začatie prejudiciálneho konania pred Súdny dvorom EÚ podľa medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná; uznesenie o návrhu na začatie prejudiciálneho konania súd bezodkladne doručí ministerstvu spravodlivosti.

13. Vo vzťahu k návrhu žalovaného 4/ na prerušenie dovolacieho konania podľa § 162 ods. 1 písm. c) CSP najvyšší súd uvádza, že je pre účely článku 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (ďalej len „ZFEÚ“) vnútroštátnym súdnym orgánom, proti ktorého rozhodnutiu nie je prípustný (riadny alebo mimoriadny) opravný prostriedok podľa vnútroštátneho práva (m. m. rozsudok Súdneho dvora EÚ zo 16. decembra 2008, C-210/06). Preto je namieste zaoberať sa jeho povinnosťou vyplývajúcou z článku 267 ZFEÚ obrátiť sa na Súdny dvor EÚ. Aj v prípade prejudiciálnej povinnosti najvyššieho súdu musí platiť, že ide o otázku týkajúcu sa výkladu ustanovení práva Európskej únie. Súčasne je potrebné dodať, že z tejto prejudiciálnej povinnosti vyplývajúcej pre najvyšší súd z článku 267 ZFEÚ boli Súdny dvorom EÚ identifikované výnimky.

14. Konanie zavedené článkom 234 ES (aktuálne článok 267 ZFEÚ - pozn. dovolacieho súdu) je nástrojom spolupráce medzi Súdny dvorom a vnútroštátnymi súdmi, prostredníctvom ktorého Súdny dvor poskytuje týmto súdom výklad práva Spoločenstva, ktorý potrebujú pre riešenie sporov, o ktorých majú rozhodovať (najmä rozsudky z 25.02.2004, Schneider, C-380/01, Zb. s. I-1389, bod 20; zo 14. septembra 2006, Stradasfatti, C-228/05, Zb. s. I-8391, bod 44, ako aj rozsudok zo 16. októbra 2008, Kirtruna a Vígano, C-313/07, Zb. s. I-7907, bod 25). V rámci tejto spolupráce prislúcha len

vnútroštátnemu súdu, ktorý rozhoduje spor a musí niesť zodpovednosť za prijaté súdne rozhodnutie, aby posúdil s ohľadom na osobitosti prerokováanej veci nevyhnutnosť rozhodnutia o prejudiciálnej otázke pre vydanie vlastného rozsudku, ako aj relevantnosť otázok položených Súdnemu dvoru (rozsudok z 5. februára 2004, *Schneider*, C-380/01, Zb. s. I-1389 bod 21; rozsudok z 30. júna 2005, *Längst*, C-165/03, Zb. s. I-5637, bod 31, ako aj rozsudok zo 16. októbra 2008, *Kirtruna a Vígano*, C-313/07, Zb. s. I-7907, bod 26).

15. Žalovaný 4/ sa v konaní domáhal podania návrhu na Súdny dvor EÚ na zodpovedanie prejudiciálnej otázky, či žalovaného 4/ je možné považovať za spotrebiteľa v zmysle (i) Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ako aj v zmysle (ii) Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2002/47/ES zo 6. júna 2002 o dohodách o finančných zárukách, ako aj v zmysle (iii) Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/83/EÚ z 25. októbra 2011 o právach spotrebiteľov, ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 93/13/EHS a smernica Európskeho parlamentu a Rady 1999/44/ES a ktorou sa zrušuje smernica Rady 85/577/EHS a smernica Európskeho parlamentu a Rady 97/7/ES.

16. Súdny dvor EÚ v rozsudku v spojených veciach z 27. marca 1963 (*Da Costa*, 28 až 30/62, Zb. s. 75), uviedol, že hoci článok 177 (aktuálny článok 267 ZFEÚ - pozn. dovolacieho súdu) tretí odsek bezvýhradne vyžaduje od vnútroštátnych súdov, proti ktorých rozhodnutiam nie je prípustný opravný prostriedok podľa vnútroštátneho práva, predložiť Súdnemu dvoru akúkoľvek im položenú otázku výkladu, výklad podaný Súdnym dvorom podľa článku 177 ich môže tejto povinnosti zbaviť, najmä v prípade, keď položená otázka je identická s otázkou, ktorá už bola predmetom rozhodnutia v obdobnej veci. Podľa rozsudku Súdného dvora EÚ zo 6. októbra 1982 vo veci *Srl CILFIT* rovnaký účinok môže vo vzťahu k obmedzeniam povinnosti formulovanej v článku 177 treťom odseku vyplývať z ustálenej judikatúry Súdného dvora, ktorá rieši sporný právny problém, a to bez ohľadu na povahu konania, ktoré viedlo k tomuto rozhodnutiu, a aj bez úplnej zhodnosti sporných otázok.

17. Najvyšší súd poukazuje na rozsudok Súdného dvora Európskej únie zo 14. marca 2013 vo veci *Česká spořitelna, a.s. proti Geraldovi Feichterovi*, C -419/11, podľa ktorého záverov do osobitného režimu stanoveného uvedeným dohovorom v oblasti ochrany spotrebiteľa patria len zmluvy uzavreté mimo a nezávisle od akejkoľvek podnikateľskej činnosti alebo povolania alebo účelu s jediným cieľom uspokojiť vlastnú súkromnú spotrebu jednotlivca, pričom takáto ochrana nie je odôvodnená v prípade zmluvy, ktorej účelom je podnikateľská činnosť alebo povolanie. Treba pritom konštatovať, že za okolností, ako sú tie vo veci samej, nie je splnená podmienka existencie spotrebiteľa v zmysle čl. 15 ods. 1 nariadenia č. 44/2001, Je totiž nesporné, že zmenkový ručiteľ vo veci samej prevzal ručenie za záväzky spoločnosti, ktorej je konateľom a v ktorej má väčšinový obchodný podiel. .. zmenkové ručenie fyzickej osoby poskytnuté v rámci vlastnej zmenky vystavenej na zabezpečenie záväzku obchodnej spoločnosti nemožno považovať za poskytnuté mimo a nezávisle od akejkoľvek podnikateľskej činnosti alebo povolania alebo účelu, ak má táto fyzická osoba s uvedenou spoločnosťou úzke podnikateľské väzby alebo väzby spojené s povolaním, ako sú konateľstvo alebo väčšinový obchodný podiel v tejto spoločnosti.

18. Najvyšší súd vychádzajúc z uvedených záverov konštatuje, že v prípade dovolateľom formulovanej prejudiciálnej otázky, či je možné žalovaného 4/ v posudzovanej veci považovať za spotrebiteľa, už táto otázka za obdobných skutkových okolností v rozhodnutí Súdného dvora EÚ bola zodpovedaná, pre dovolací súd preto neplatí povinnosť predložiť prejudiciálnu otázku žalovaného 4/ Súdnemu dvoru EÚ a dovolacie konanie za týmto účelom prerušiť. Dovolací súd súčasne dopĺňa, že súdy nižšej inštancie v doterajšom konaní nedospeli k záveru o spotrebiteľskom charaktere posudzovaného záväzkového vzťahu medzi žalobcom a žalovaným 4/, preto na vec aplikovali čisto vnútroštátnu právnu úpravu a nebol dôvod ani na podpornú aplikáciu noriem práva Európskej únie.

19. Z uvedeného dôvodu považoval najvyšší súd aj návrh na prerušenie konania v zmysle § 162 ods. 1 písm. c) CSP za nedôvodný, preto ho zamietol a v súlade s § 162 ods. 3 CSP o zamietnutí návrhu na prerušenie konania rozhodol spolu s rozhodnutím vo veci samej.

K prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. e) CSP

20. Naplnenie vady zakladajúcej prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. e) CSP vidí žalovaný 4/ vo vylúčení ústavného súdu pri rozhodovaní o súlade § 175 ods. 1 OSP s Ústavou Slovenskej republiky, vo vylúčení Súdneho dvora EÚ pri rozhodovaní prejudiciálnej otázky vymedzenej dovolateľom a v skutočnosti, že vec bola na súdoch nižšej inštancie doposiaľ vedená v nesprávnom súdnom registri, aj napriek tomu, že podľa dovolateľa nešlo o obchodnoprávny spor ale o spor občianskoprávny o ktorom mal rozhodovať senát C.

21. Najvyšší súd k námietke dovolateľa o nesprávnom vedení súdneho sporu v obchodných súdnych registroch uvádza, že táto dovolacia námietka žalovaného 4/ ani nemá potenciál naplniť prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. e) CSP, a to aj v prípade, ak by bola dôvodná. Súdne registre majú evidenčný charakter a skutočnosť, že spor je vedený v civilnom alebo obchodnom registri neznamená, že sa tým vylučuje aplikácia niektorých hmotnoprávnych noriem alebo je porušené právo sporových strán na zákonného sudcu.

22. Najvyšší súd v uznesení z 28. januára 1998 sp. zn. 4Cdo/1/1998 publikovanom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 5/1999 pod R 99/1999 riešiac obdobnú otázku uviedol, že tým, že obchodnú vec na súde vecne a miestne príslušnom prejednali a rozhodli sudcovia, ktorí podľa rozvrhu práce rozhodujú občianskoprávne spory, nebola účastníkovi odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. a ani nerozhodoval súd nesprávne obsadený (§ 237 písm. g/ O. s. p.). Z rozdielnosti povahy prejednávanych občianskoprávnych a obchodnoprávnych vecí nevyplýva rozdielnosť procesných práv účastníkov a možností ich realizácie.

23. Dovolací súd sa uvedenou otázkou zaoberal aj v ďalších rozhodnutiach, a to napríklad v uznesení z 21. mája 2019 sp. zn. 5Obdo/21/2019, kde odkázal na už citované rozhodnutie R 99/1999 a zároveň dodal, že procesný postup súdu pri prejednávaní obchodných sporov je koncepčne upravený rovnako ako pri prejednávaní občianskoprávnych sporov a tento postup upravujú tie isté ustanovenia Civilného sporového poriadku. K rovnakému záveru dospel najvyšší súd aj v uznesení z 25. septembra 2023 sp. zn. 4Cdo/264/2021.

24. Najvyšší súd napokon konštatuje, že v súlade s Prílohou č. 1 oddielom II časťou C Súdny register obchodných vecí bod 2. vyhlášky č. 543/2005 Z. z. Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné súdy, krajské súdy, Špeciálny súd a vojenské súdy (ďalej len „SKP“) v znení účinnom v čase nápadu veci bola vec vedená na súde prvej inštancie v súdnom registri „Zm“. Samotné zapísanie veci do súdneho registra „Zm“ na súde prvej inštancie vyplýva z toho, že žalobca podal návrh na vydanie zmenkového platobného rozkazu, o ktorom sa konanie viedlo v súdnom registri „Zm“. Vec bola následne 22. februára 2018 prevedená do súdneho registra „CbZm“ v súlade s Prílohou č. 1 oddielom II časťou C Súdny register obchodných vecí bod 9 SKP v znení účinnom od 1. januára 2018, keďže išlo o konanie o nároku vyplývajúceho zo zmenky. Aj v prípade, ak by sudca dospel k záveru, že uvedená vec sa nemá viesť v súdnom registri „CbZm“ z dôvodu, že ide o nárok uplatňovaný proti spotrebiteľovi v súvislosti so spotrebiteľským právnym vzťahom, bol sudca oprávnený v lehote 30 dní odo dňa zapísania do pôvodného súdneho registra u predsedu súdu namietat jej nesprávne zapísanie v súlade s § 152 ods. 9 SKP. Po uplynutí 30 dní odo dňa zapísania veci do pôvodného súdneho registra by sudca už nemal možnosť namietat zapísanie veci do nesprávne určeného súdneho registra a vec by musel prejednať podľa pôvodného pridelenia. Z uvedeného vyplýva, že samotná právna úprava predpokladala situáciu, kedy nepríde včas k prevedeniu veci z nesprávne určeného súdneho registra a súd je v takom prípade povinný vec prejednať podľa pôvodného pridelenia. Uvedená situácia by nebola ojedinelá, a aj keď nie je želaná, právna úprava ju predpokladá a umožňuje, a to v záujme hospodárnosti a rýchlosti konania. Preto aj pokiaľ by mal mať žalovaný v prejednáwanej veci postavenie spotrebiteľa, nemohlo prísť k naplneniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. e) CSP tým, že vec bola vedená v súdnom registri obchodných vecí.

25. Vo vzťahu k ostatným dovolacím námietkam spadajúcim podľa dovolateľa pod dôvod prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. e) CSP dovolací súd uvádza, že ich vyhodnotenie súvisí s odpoveďou na otázku, či v posudzovanej veci bolo nevyhnutné prerušiť konanie podľa § 162 ods. 1 písm. c) CSP a podať návrh na začatie prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom EÚ. Najvyšší súd pritom v predchádzajúcej časti odôvodnenia tohto rozhodnutia venujúcej sa návrhom dovolateľa na prerušenie dovolacieho konania z totožných dôvodov vymedzených v konaniach pred súdmi nižšej inštancie dospel k záveru, že v posudzovanej veci neboli dané dôvody na taký procesný postup súdu. Súdy nižšej inštancie ani neboli v zmysle čl. 267 ZFEÚ vnútroštátnymi súdnymi orgánmi, proti ktorých rozhodnutiu nie je prípustný (riadny alebo mimoriadny) opravný prostriedok podľa vnútroštátneho práva, preto sa na nich ani nevzťahovala prejudiciálna povinnosť v zmysle čl. 267 ZFEÚ. Zároveň je potrebné konštatovať, že súdy nižšej inštancie na vec neaplikovali právne normy práva Európskej únie, neuskutočňovali teda ani výklad takých právnych noriem, ktorým by z rozhodovania veci vylúčili Súdny dvor EÚ. V prípade možnosti súdu iniciovať konanie v zmysle čl. 125 Ústavy Slovenskej republiky, ide o odlišnú situáciu, kde k naplneniu dôvodu prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. e) CSP ani prísť nemohlo, a to vzhľadom na možnosť (a nie povinnosť) všeobecného súdu iniciovať konanie o súlade pred ústavným súdom, ako aj vzhľadom na prezumpciu ústavnosti právnej normy. Z uvedených dôvodov nemohlo prísť k naplneniu dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. e) CSP ani z týchto žalovaným 4/ vymedzených dôvodov.

K prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP

26. Naplnenie dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP vidí dovolateľ v nevykonaní navrhovaného dokazovania, v nedostatočnom až arbitrárnom odôvodnení rozhodnutia a neprihliadnutí na podstatné tvrdenia žalovaného 4/ v konaní. Odvolací súd sa mal nedostatočne vysporiadať aj s návrhmi na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. b) a c) CSP. V tejto súvislosti dovolateľ namieta popri vade podľa § 420 písm. f) CSP aj vadu konania podľa § 420 písm. e) CSP.

27. V prípade namietania vád v skutkových zisteniach, resp. vád v procese dokazovania, je potrebné rozlišovať, či sú namietané vady v skutkových zisteniach v dôsledku vyhodnotenia už vykonaných dôkazov, alebo ide o vady v skutkových zisteniach v dôsledku nevykonania navrhnutého dôkazu. Dovolateľ vo svojom dovolaní primárne namieta práve vadu opomenutého dôkazu, sekundárne ale namieta aj nesprávne skutkové vyhodnotenie vykonaných dôkazov.

28. Skutočnosť, že okresný súd a ani následne krajský súd neakceptovali návrhy na vykonanie dokazovania predložené sťažovateľom, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení jeho práv. Zásah do základného práva na súdnu ochranu či práv na spravodlivé súdne konanie by v tejto súvislosti podľa Ústavného súdu Slovenskej republiky bolo možné konštatovať len vtedy, ak by záver všeobecného súdu o nevykonaní účastníkom navrhovaného dôkazu bol zjavne neodôvodnený, chýbala by mu predchádzajúca racionálna úvaha konajúceho súdu vychádzajúca z priebehu konania a stavu dokazovania v jeho rámci, či vtedy, ak by nevykonaním navrhnutého dôkazu bol účastník postavený do podstatne nevýhodnejšej pozície ako druhá strana v konaní (nález ústavného súdu z 30.09.2010 sp. zn. I. ÚS 350/08, publikovaný v Zbierke náleзов a uznesení Ústavného súdu SR č. 49/2010).

29. K námietke dovolateľa, že súdy sa ustálili bez dôkladnejšieho zdôvodnenia, že došlo k oboznámeniu sa s listinou, dovolací súd poukazuje na znenie bodu 53 odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorom súd uviedol, že „Nepravdivým je tvrdenie žalovaného 4 o paušálnom nevykonaní dokazovania na základe § 204 CSP, keďže tak ako vyplýva zo zvukových záznamov, súd prvej inštancie vykonal dokazovanie prečítaním podstatného obsahu spochybnených listín, ako Dodatok č. 1 k zmluve o použití bianko zmienek na pojednávaní dňa 15.12.2022, rovnako tak na tomto pojednávaní vypočul znalkyňu k znaleckému posudku, pričom mal možnosť sa vyjadriť aj pán Kujan. Okrem toho, súd prvej inštancie na pojednávaní konanom dňa 23.02.2021 predložil originál zmenky, s ktorým mali možnosť sa strany konania oboznámiť. Napriek tomu, že podstatný obsah prvopisu zmenky čítaný nebol, tohto postupu sa po predložení zmenky na pojednávaní strany nedožadovali, ani nevyjadrili nesúhlas s oboznámením sa originálu zmenky uvedeným spôsobom (napriek tomu, že na predchádzajúcom pojednávaní konanom

dňa 14.07.2020 žalovaný 4 tvrdil, že ak sa nebude vykonávať dokazovanie čítaním, majú s tým vyjadriť súhlas strany), pričom je zrejmé, že pravosť podpisu žalovaného 4 na zmenke rozporovaná nebola. V súvislosti s údajným „namietanou pravosťou zmenky“ bolo namietané len doorámčekovanie a evidenčný charakter zmenky, avšak tak ako vysvetlil odvolací súd už vyššie, touto námietkou spochybnená pravosť zmenky nebola, a to ani implicitne. Na ostatné námietky s ohľadom na uplatnenie koncentračnej lehoty v zmysle § 175 ods. 1 OSP v spojení s § 175 ods. 4 OSP, súd prvej inštancie neprihliadal. Vo vzťahu k ostatným listinným dôkazom založeným v spise je potrebné uviesť, keďže neboli spochybnené, čo do obsahu a čo do pravosti, že nebolo povinnosťou súdu prvej inštancie oboznámiť ich podstatný obsah, a preto súd prvej inštancie dôvodne postupoval v zmysle druhej časti vety za bodkočiarkou § 204 CSP. Na tento postup nebol potrebný súhlas strán konania. Odvolateľ nepožadoval nad rámec oboznámenia s podstatným obsahom listinných dôkazov uvedených vyššie, na pojednávaní dňa 15.12.2022 vykonávanie dokazovania čítaním ďalších listín, či oboznámením ich podstatného obsahu. K námietke žalovaného 4, že rozporoval všetky relevantné listiny, od ktorých žalobca odvodzoval svoj finančný nárok, je potrebné uviesť, že odvolateľ nerozlišuje spochybnenie obsahu listiny a jej pravosti, od spochybňovania nároku uplatneného zmenkou, či prípadné námietky k tvrdeniam žalobcu. V tejto súvislosti odvolateľ okrem vyššie uvedených listín (zmenky) konkrétne ani nepopísal, aké námietky čo do obsahu a pravosti listín, mal v konaní pred súdom prvej inštancie uplatniť a voči, ktorým dôkazným prostriedkom. Na základe uvedeného preto odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne postupoval v zmysle § 204 CSP, pričom vykonal dokazovanie čítaním listiny uvedenej vyššie, ako aj oboznámil strany predložením originálu zmenky, ako aj uviedol, z ktorých dôkazných prostriedkov vychádzal, ktoré tvrdenia mal nimi preukázané, aj ako vyhodnotil vykonané dokazovanie.“

30. Najvyšší súd poukazuje vzhľadom na obsah dovolacích námietok, ktoré sa týkajú dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie, ako aj na skutočnosť, že odôvodnenia rozhodnutí súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu je potrebné posudzovať spoločne, pretože tvoria jeden celok (porovnaj II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), na odôvodnenie rozhodnutia poskytnuté súdom prvej inštancie.

31. Súd prvej inštancie skúmal pravosť podpisu žalovaného 4/ na Dodatku č. 1, pričom konštatoval zistenia zo znaleckého posudku, že s veľkou pravdepodobnosťou sa nejedná o podpis žalovaného 4 (bod 14. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie). Súd prvej inštancie v bode 31. odôvodnenia rozsudku konštatoval, že: „aj v prípade, že by žalovaný 4/ dodatok k dohode o vyplňovacom práve nepodpísal, má za to, že k dodatku pristúpil konkludentne podpísaním samotnej zmenky.“ V posudzovanej námietke išlo o situáciu, že existenciu dohody o vyplňovacom práve mal súd preukázanú a dospel k tomu, že žalovaný 4/ pristúpil k tejto dohode podpísaním blankozmenky. Súd navyše k vedomosti žalovaného 4/ o existencii dohody o vyplňovacom práve uvádza, že vo vyjadrení zo dňa 24.7.2018 uviedol, že G. O. je zároveň osobou, ktorá k tomu istému dátumu (7.12.2009), podpísala zmenku ako avalista- fyzická osoba, a zároveň podpísala aj dodatok č. 1 ako osoba konajúca v mene zmenkového dlžníka- spoločnosti ABUSS, s.r.o., ako konateľ (štatutárny orgán) tejto spoločnosti. Žalovaný 4/ teda sám uviedol, že dodatok č. 1 (k zmluve o použití bianko zmeniek č. 81090649/1) podpísal ako konateľ žalovaného 1/, a teda o existencii zmluvy o použití bianko zmeniek č. 81090649/1 mal preukázateľne vedomosť v deň, keď sa podpísal na samotnú zmenku (zmenka bola žalovaným 4/ podpísaná dňa 7.12.2009).“

32. K námietke dovolateľa o spochybnení pravosti zmenky prostredníctvom námietky doorámčekovania a evidenčného charakteru podpisu na zmenke, dovolací súd uvádza, že súd prvej inštancie v bode 35. a 36. odôvodnenia rozsudku vysvetlil, že tieto námietky nemôžu spochybníť pravosť podpisu žalovaného 4/ na zmenke, a to práve aj z dôvodu výslovného tvrdenia žalovaného 4/ v námietkach proti platobnému zmenkovému rozkazu, avšak okrem toho, tieto nie sú ani dôvodné. Predmetné námietky nie sú spôsobilé spochybníť vznik zmenečného ručenia žalovaného 4/ v zmysle čl. I § 31 ZZŠ, keďže doorámčekovanie nezasahuje do textu zmenky (čiže nenarušuje zmenku, tak ako sa nesprávne domnieval odvolateľ), pričom evidenčný charakter podpisu na zmenke ZZŠ nepozná (naopak aj holý podpis na zmenke má za následok vznik zmenkového ručenia podľa čl. I § 31 ods. 3 ZZŠ). Odvolací súd v bode 46 odôvodnenia napadnutého rozsudku konštatoval, že: „súd prvej inštancie správne posúdil námietku o podpise žalovaného 4/ na zmenke výlučne pre evidenčné účely ako nedôvodnú a nemajúcu oporu v ZZŠ, ako aj

to, že akékoľvek doorámčekovanie doložky „per aval“, resp. podpisu avalistu č. 3, je právne bezvýznamné (zmeny orámčekovania na zmenke a ich vyhotovenie nevyvolalo žiadny právny účinok). Na uvedenom závere nemení nič ani konštatovanie súdu prvej inštancie v bode 16. odôvodnenia napadnutého rozsudku, že z prvopisu zmenky zistil, že identifikačné údaje žalovaného 4/ a doložka „per aval“, dátum podpisu a podpis žalovaného 4/ sú kryté orámovaním, ktoré nadväzuje na pôvodne predtlačené orámovanie zmenky, pričom je zrejmé, že toto orámovanie bolo doplnené dodatočne. Uvedený skutkový záver súdu prvej inštancie znamená len, že je zrejmé, že orámčekovanie nebolo súčasťou predtlačeného rámčeku, bolo doplnené teda až následne, avšak súd prvej inštancie neuzavrel, či toto doorámčekovanie bolo vykonané pred podpísaním zmenky žalovaným 4/ alebo až po jej podpísaní, keďže tento záver nepovažoval za relevantný vo vzťahu k meritu sporu, s čím sa odvolací súd stotožnil. V tomto smere je potrebné si uvedomiť, že to, čo je zmenkou a čo nie je zmenkou, neurčuje len samotný rámček, ale predovšetkým text zmenky a jednotlivé údaje v zmenke obsiahnuté, ak s ohľadom na celkové prevedenie zmenky, teda grafickú, priestorovú a obsahovú súvisť týchto vyhlásení predstavujú text zmenky.“ Dovolací súd konštatuje, že uvedené odôvodnenie je postačujúce, zrozumiteľné a logické, pričom odvolací súd sa s takto poskytnutým odôvodnením súdom prvej inštancie stotožnil. Dovolacia námietka žalovaného 4/ týkajúca sa nedostatočného odôvodnenia nevykonania dôkazu preto ani v tejto časti nie je opodstatnená.

33. Dovolateľ naďalej zotrváva v námietke nevykonania dôkazu nepripojenia trestného spisu, ku ktorej námietke dovolací súd odkazuje na bod 35. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, v ktorom súd uviedol, že: „Žalovaný 4/ žiadal pripojenie trestného vyšetrovacieho spisu Krajského riaditeľstva PZ v Bratislave, odbor kriminálnej polície ČVS: KRP-191/2-VYS-BA-2015 alebo vypočutie osôb, ktoré mali na starosti prácu so zmenkami v období 5.1.2009 do 4.2.2013, pričom jednou z nich je pani U.. Keďže určujúcou skutočnosťou, ktorú mal žalovaný 4/ v tomto prípade preukázať, bola absencia dohody o vyplňovanom práve k blankozmenke a podpis blankozmenky na evidenčné účely, súd tento návrh na vykonanie dokazovania nevykonával vzhľadom na bod 31 tohto rozsudku a princíp hospodárnosti, kde daný dôkaz by nebol spôsobilý dokázať to čo sa ním má zistiť, nakoľko z pohľadu konkludentného pristúpenia k dohode o vyplňovanom práve a podpise na zmenke je irelevantná skutočnosť, či pri danom podpise boli zamestnanci žalobcu a ako subjektívne vnímali konanie žalovaného 4/.“ Dovolací súd preto konštatuje, že súd prvej inštancie vykonanie navrhovaného dôkazu neopomenul, riadne sa s návrhom žalovaného 4/ na vykonanie dokazovania vysporiadal a s konštatovanou nadbytočnosťou navrhovaného dokazovania sa dovolací súd stotožňuje.

34. Dovolateľ namieta aj neaplikovanie tzv. Perna testu, k čomu najvyšší súd konštatuje, že v rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva z 18. decembra 2018 vo veci 36658/05, Murtazaliyeva proti Rusku, bola rozpracovaná koncepcia prípustnosti dôkazov v nadväznosti na rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo 6. mája 2003 vo veci 48898/99, Perna proti Taliansku, ktorá pozostáva z troch krokov, kde v prípade zamietnutia návrhu a predvolanie svedka sa má vyhodnocovať, či bol taký návrh dostatočne odôvodnený, či súd posúdil relevanciu navrhovanej výpovede a náležite odôvodnil dôvody zamietnutia takého návrhu a či zamietnutím návrhu nebola narušená celková spravodlivosť konania. Aplikácia tzv. Perna testu zo strany súdov nižšej inštancie pritom nemusela byť výslovná, postačuje, že ich procesný postup zodpovedá požiadavkám týmto testom stanoveným.

35. V posudzovanej veci ani pri dôslednej aplikácii jednotlivých krokov vymedzeného testu neprišlo podľa dovolacieho súdu k nesprávnemu procesnému postupu súdu, ktorý by zakladal porušenie práva na spravodlivý proces. Súd nižšej inštancie sa s návrhmi na vykonanie dokazovania zo strany žalovaného 4/ riadne zaoberal, vo svojich rozhodnutiach zrozumiteľne a adresne odôvodnil, prečo ich vykonanie považoval v konaní za nepotrebné a ich nevykonaním neprišlo podľa dovolacieho súdu ani k narušeniu celkovej spravodlivosti konania. Argumentácia dovolateľa zodpovedá skôr všeobecnej nespokojnosti so závermi odvolacieho súdu.

36. K ostatným odvolacím námietkam žalovaného 4/ týkajúcim sa opomenutých dôkazov dovolací súd poukazuje na bod 52. napadnutého rozsudku, v ktorom odvolací súd uviedol, že „Uplatňovanie ďalších námietok mimo 3 dňovej koncentračnej lehoty, ako výšky vyplnenej zmenkovej sumy a jej správneho

vyplnenia, ale aj námietky nahradenia pôvodného záväzku žalovaného 1 novým záväzkom žalovaných 1 až 4 podľa notárskej zápisnice o splátkach, s poukazom na § 175 ods. 4 OSP nie je uplatňovaním reštriktívneho výkladu, ale aplikácie v súlade s obsahom a zmyslom príslušného ustanovenia, ktorý vyjadruje zmenkovú prísnosť v úprave skráteného konania o zmenkovom platobnom rozkaze, vrátane nadväzujúceho konania súdu prvej inštancie o podaných námietkach podľa § 175 OSP (bližšie pozri bod 38. odôvodnenia napadnutého rozsudku). S ohľadom na pravosť prvopisu zmenky, o ktorej nemal súd prvej inštancie pochybnosti, boli potom splnené zákonné podmienky podľa § 175 ods. 1 OSP.“ Nie je preto možné dospieť k záveru, že by sa s týmito odvolacími námietkami odvolací súd nevysporiadal.

37. Žalovaný 4/ namietal aj nedostatočné vysporiadanie sa odvolacieho súdu s návrhmi na prerušenie odvolacieho konania. Dovolací súd bez potreby opakovania dôvodov, pre ktoré sám vyhodnotil v dovolacom konaní rovnako zdôvodnené návrhy žalovaného 4/ na prerušenie odvolacieho konania ako nedôvodné, poukazuje na ods. 67, 68. a 71. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, kde sa odvolací súd zrozumiteľne a dostačujúco s návrhmi žalovaného 4/ na prerušenie odvolacieho konania vysporiadal. Samotná nespokojnosť so závermi odvolacieho súdu o zamietnutí návrhov na prerušenie dovolacieho konania nemôže zakladať prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

38. Najvyšší súd preto nezistil prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP. Rozhodnutie odvolacieho súdu je dostatočne odôvodnené, a to vrátane poskytnutia dôvodov pre zamietnutie návrhov na vykonanie ďalšieho dokazovania, poskytuje dovolateľovi dostatočné vysvetlenie hodnotenia vykonaných dôkazov a sporovým stranám boli poskytnuté adresné a zrozumiteľné odpovede na podstatné otázky, ktoré v konaní vznikli.

K prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP

39. Nesprávne právne posúdenie veci v spojení s dôvodom prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP vymedzil dovolateľ odklonom od spoločného stanoviska občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu a obchodnoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 20. októbra 2015, ktoré bolo zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 8/2015 (ďalej len „Spoločné stanovisko“) v otázke povahy vzťahu medzi žalobcom a žalovaným 4/, ktorý je podľa dovolateľa spotrebiteľský. Dovolateľ tvrdí, že súdy nižšej inštancie neuskutočnili ex offio prieskum uplatneného nároku v intenciách možnej absolútnej neplatnosti nároku, v ktorom má nárok základ. Odvolací súd sa mal odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, keď zmenku právne posúdil tak, že sporná zmenka má voči žalovanému 4/ všetky zákonné náležitosti a bola spoľahlivým základom pre vydanie rozsudku súdu prvej inštancie.

40. Najvyšší súd konštatuje, že predmetné spoločné stanovisko bolo prijaté k postupu súdov nižšieho stupňa vo veciach návrhov s uplatneným právom zo zmenky vo vzťahu k ochrane spotrebiteľa. Dovolateľ súčasne v rámci tejto právnej otázky namietal, že odvolací súd dospel k nesprávnemu právnomu záveru, že žalovaný 4/ nie je v posudzovanej veci spotrebiteľom. Vyriešenie uvedenej právnej otázky, či má žalovaný 4/ postavenie spotrebiteľa, je tak predpokladom pre ďalšie zodpovedanie dovolateľom vymedzeného dovolacieho dôvodu nesprávne právneho posúdenia veci.

41. Dovolací súd ku charakteru zmenkového ručenia poukazuje na rozsudok najvyššieho súdu z 23. novembra 2006 sp. zn. 3Obo/362/2005, podľa záverov ktorého zmenkové ručenie je zabezpečovacím vzťahom, v ktorom zmenkový ručiteľ vyznačí svoj záväzok popri niektorej inej zmenkovo zaviazanej osobe. Záväzok ručiteľa je akcesorický ku zmenke ako listine a je nezávislý na záväzku dlžníka.

42. Súdny dvor EÚ v rozsudku zo 14. marca 2013 vo veci Česká spořitelna, a.s. proti Gerald Feichter, C-419/11, konštatoval, že: „aj keď má záväzok zmenkového ručiteľa abstraktnú povahu a je teda nezávislý od záväzku vystaviteľa, za ktorého sa zaručil, nič to nemení na tom, že ... zmenkové ručenie fyzickej osoby poskytnuté v rámci vlastnej zmenky vystavenej na zabezpečenie záväzku obchodnej spoločnosti nemožno považovať za poskytnuté mimo a nezávisle od akejkoľvek podnikateľskej činnosti alebo povolenia alebo účelu, ak má táto fyzická osoba s uvedenou spoločnosťou úzke podnikateľské

väzby alebo väzby spojené s povolaním, ako sú konateľstvo alebo väčšinový obchodný podiel v tejto spoločnosti. Súdny dvor EÚ následne uzavrel, že fyzickú osobu, ktorá má úzke podnikateľské väzby alebo väzby spojené s povolaním vo vzťahu k spoločnosti, ako sú konateľstvo alebo väčšinový obchodný podiel v tejto spoločnosti, nemožno považovať za spotrebiteľa v zmysle tohto ustanovenia (čl. 15 ods. 1 nariadenia č. 44/2001), ak prevezme ručenie za vlastnú zmenku vystavenú na zabezpečenie záväzkov tejto spoločnosti zo zmluvy o poskytnutí úveru.“ Súdny dvor EÚ v rozsudku z 3. júla 1997 vo veci Francesco Benincasa proti Dentalkit Srl., C-269/95, konštatoval, že pojem spotrebiteľ pre účely čl. 13 prvého odseku a čl. 14 prvého odseku Bruselského dohovoru sa má vykladať reštriktívne, a s odvolaním sa na postavenie tejto osoby v rámci konkrétnej zmluvy s ohľadom na jej povahu a účel, nehľadiac pritom na subjektívnu situáciu tejto osoby. Tá istá osoba sa môže považovať za spotrebiteľa vo vzťahu k určitému plneniu a za podnikateľa pri inom plnení. Súdny dvor EÚ preto dospel k záveru, že úprava stanovená dohovorom na ochranu spotrebiteľa ako slabšej strany sa uplatní len na zmluvy uzatvorené jednotlivcom len na účely uspokojenia vlastnej spotreby. Takáto ochrana nie je opodstatnená v prípade zmlúv uzatváraných na účel obchodnej alebo podnikateľskej činnosti, a to aj v prípade, ak ide o činnosť plánovanú v budúcnosti.

43. Žalovaný 4/ (tak ako konštatoval už súd prvej inštancie) bol v čase prevzatia zmenkového ručenia konateľom a spoločníkom vystaviteľa zmenky, čo dovolateľom rozporované v konaní nebolo. Žalovaný 4/ tak prevzal zmenkové ručenie v spojení s jeho postavením konateľa a spoločníka vystaviteľa zmenky a za účelom zabezpečenia záväzku vystaviteľa zmenky pri jeho podnikateľskej činnosti.

44. Z uvedených záverov vyplýva, že odvolací súd dospel k správne záveru, že žalovaný 4/ v posudzovanej veci nemá postavenie spotrebiteľa. Najvyšší súd v tejto otázke poukazuje aj na predchádzajúce rozhodnutia najvyššieho súdu prijaté v dovolaciach konaniach iniciovaných tým istým dovolateľom, a to rozsudok z 29. októbra 2024, sp. zn. 5ObdoZ/1/2024, rozsudok z 28. mája 2025 sp. zn. 5ObdoZ/2/2024, rozsudok z 29. júla 2025 sp. zn. 5ObdoZ/1/2025 a rozsudok z 12. novembra 2025 sp. zn. 3ObdoZ/1/2024, kde najvyšší súd dospel k totožnému záveru, že právne postavenie spotrebiteľa s ohľadom na konkrétne okolnosti veci nie je možné žalovanému 4/ priznať.

45. Žalovaný 4/ vo svojom dovolaní označil rozsudok Súdneho dvora EÚ z 3. septembra 2015 vo veci Hora?iu Ovidiu Costea proti SC Volksbank România SA, C-110/14, k čomu najvyšší súd konštatuje, že v predmetnej veci nastali odlišné skutkové okolnosti, kde uzavretá zmluva o úvere neuvádzala účel, na ktorý bol úver poskytnutý, v jej predmete bolo upresnené, že úver bol poskytnutý na pokrytie bežných osobných výdavkov a zmluvu o úvere uzatvárala fyzická osoba advokát. Uvedené rozdielne skutkové okolnosti preto neopodstatňujú použitie záverov tohto rozhodnutia na tu posudzovanú vec.

46. Vzhľadom na to, že odvolací súd dospel k záveru, že žalovaný 4/ nemá v posudzovanej veci postavenie spotrebiteľa, s čím sa dovolací súd stotožňuje a predpokladom pre uplatnenie Spoločného stanoviska namietaného dovolateľom je práve spotrebiteľský status, najvyšší súd konštatuje, že dovolanie žalovaného 4/ v tejto právnej otázke nie je prípustné. Právna otázka vymedzená dovolateľom týkajúca sa aplikácie záverov Spoločného stanoviska tu nebola podstatná pre rozhodnutie odvolacieho súdu, keď žalovaný 4/ nie je spotrebiteľom, preto nemohol nastať ani dovolateľom namietaný odklon v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

47. Dovolať pri vymedzení dovolacích námietok týkajúcich sa neurčitosti a nezrozumiteľnosti predmetnej Notárskej zápisnice žalovaný 4/ namieta, že odvolací súd sa odklonil od označenej ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, pričom vec v tomto smere nesprávne právne posúdil, keď odvolací súd dospel k záveru, že zmenková suma bola vyplnená korektne a správne, pričom odvolací súd úplne opomenul vziať na zreteľ, že na predmetné vyúčtovanie má nepochybne vplyv práve Notárska zápisnica, ktorá je však pre svoju neurčitosť a nezrozumiteľnosť absolútne neplatná v celom rozsahu, uvedené rovnako tak absolútne nedostatočne zdôvodnil vo vzťahu k absencii vyplnenia zmenkovej sumy. K uvedenému dovolací súd len stručne [a zhodne s obdobnou námietkou nedostatočného vysporiadania sa s Notárskou zápisnicou v prípade dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP] uvádza, že táto námietka nebola súčasťou námietok proti zmenkovému platobnému rozkazu, preto

sa ňou nemôže zaoberať ani najvyšší súd v dovolacom konaní. Uvedená právna otázka nebola podstatná pre rozhodnutie odvolacieho súdu.

48. V rámci dovolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom dovolateľ zároveň namietal posúdenie otázky podpisu žalovaného 4/ na zmenke, ktorý sa nachádzal mimo zmenky a mimo vonkajšieho orámovania zmenky a ku ktorému bolo dodatočne doplnené orámovanie.

49. Odvolací súd k tejto otázke uviedol, že je bezpredmetné, či orámovanie pôvodného textu zmenky bolo predlžované v čase podpisu zmenky alebo až následne. Podstatná bola tá skutočnosť, že žalovaný 4/ sa podpísal k doložke per aval, čím potvrdil svoje ručiteľské prehlásenie. Odvolací súd sa stotožnil s právnym záverom súdu prvej inštancie, že nemožno vo všeobecnosti prijať záver o tom, že každý text, ktorý sa nachádza mimo orámovania pôvodného textu zmenky, nie je súčasťou zmenky len z dôvodu, že orámovanie nekryje neskôr dopísaný text. Podstatnou na predmetnej zmenke bola skutočnosť, že doložka bola krytá podpisom žalovaného 4/ a existovala priestorová súvislosť medzi touto doložkou a podpisom žalovaného 4/.

50. Najvyšší súd s poukazom na rozsudky najvyššieho súdu z 29. októbra 2024, sp. zn. 5ObdoZ/1/2024, z 28. mája 2025 sp. zn. 5ObdoZ/2/2024, z 29. júla 2025 sp. zn. 5ObdoZ/1/2025 a rozsudok z 12. novembra 2025 sp. zn. 3ObdoZ/1/2024, konštatuje prípustnosť dovolania žalovaného 4/ podľa § 421 ods. 1 CSP, keď dovolateľom položená, aj keď zhodná právna otázka sa týka vždy inej zmenkovej listiny.

51. Zo skutkového stavu zisteného odvolacím súdom vyplýva, že podpis žalovaného 4/ nachádzajúci sa na líčnej strane zmenky je pripojený k doložke „per aval“ s osobnými údajmi žalovaného 4/ a nachádza sa v bezprostrednej blízkosti doložky ostatných avalistov, z čoho je možné konštatovať priestorovú súvislosť podpisu s ostatným textom zmenky. Identifikačné údaje žalovaného 4/, doložka „per aval“, dátum podpisu a podpis žalovaného 4/ boli na zmenke kryté orámovaním, ktoré nadväzuje na pôvodné orámovanie zmenky, pričom žalovaný 4/ práve dodatočné orámovanie v konaní namietal.

52. Žalovaný 4/ v konaní sám uviedol, že svoj podpis na blankozmenku pripojil po tom, čo tam žalobca rukou dopísal doložku avalistu s osobnými údajmi o žalovanom 4/. Umiestnenie svojho podpisu na líčnej strane zmenky v bezprostrednej blízkosti doložky ostatných avalistov rovnako nenamietal.

53. Dovolací súd konštatuje, že podstatná je práve priestorová súvislosť a nadväznosť na ostatný text zmenky, ktorá nevzbudzuje pochybnosť o tom, že ide o súčasť zmenky. Umiestnenie avalu na posudzovanej zmenke podľa najvyššieho súdu jednoznačne preukazuje súvis s ostatným textom zmenky a ani dodatočnosť orámovania nemá potenciál túto jednoznačnú priestorovú súvislosť zmeniť.

54. Dovolací súd poukazuje aj na rozsudky najvyššieho súdu z 29. októbra 2024, sp. zn. 5ObdoZ/1/2024, z 28. mája 2025 sp. zn. 5ObdoZ/2/2024 a z 29. júla 2025 sp. zn. 5ObdoZ/1/2025, ktoré dospeli k zhodnému záveru podporeného aj odkazom na odbornú literatúru, podľa ktorej je z hľadiska právne významných skutočností možné rozlišovať doplnené údaje na blankozmenke na právne významné a právne bezvýznamné. Právne bezvýznamný doplnený údaj je taký údaj, ktorý nemá žiadny vplyv na kvalitu ani kvantitu práv a povinností účastníkov zmenkovoprávneho vzťahu. Ide napríklad o vyznačenie podčiarkovníka pod bezpodmienečný sľub alebo vyznačenie rámčeka pri doložke „per aval“, alebo vyznačenie hologramu s ochranným prvkom listiny, alebo ozdobného údajja (krížik, hviezdička tak, že nezasahujú do podstaty náležitostí na zmenke). Právne bezvýznamný doplnený údaj, či už je doplnený v súlade, alebo v rozpore s zmluvou o vyplňovacom práve, nie je právne relevantný na možnú obranu zmenkového dlžníka voči plateniu zmenky. Uvedené vyplýva z logiky veci, keďže právne bezvýznamný údaj nie je spôsobilý ovplyvniť ani kvalitu, ani kvantitu zmenkového záväzkového vzťahu, t. j. nemá žiadny vplyv na práva majiteľa zmenky ani vplyv na povinnosti zmenkového dlžníka (Jablonka, B., Zákon zmenkový a šekový. Komentár. Prvé vydanie. Bratislava: Wolters Kluwer s.r.o., 2017, s. 66).

55. Najvyšší súd v predmetných rozhodnutiach konštatoval, že odvolací súd dospel k správne

právnemu záveru, podľa ktorého na základe ručiteľského vyhlásenia žalovaného 4/ na bianko zmenke, bez ohľadu na jeho dodatočné samostatné orámovanie, napísaného na okraji zmenkovej listiny, na boku orámovania zmenky (doplnenej bianko zmenky), ktoré obsahuje ručiteľskú doložku vyjadrenú slovami „per aval“, podpísaného žalovaným 4/ (zmenkovým ručiteľom) k jeho osobným údajom a dátumu podpisu, vzniklo zmenkové ručenie žalovaného 4/ ako zmenkového ručiteľa so záväzkom plniť zo zmenky jej majiteľovi ako ten, za koho sa zmenkový ručiteľ zaručil.

56. Z uvedených dôvodov dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie žalovaného 4/ je v tejto právnej otázke prípustné, ale nie je dôvodné, keď odvolací súd sa nedopustil nesprávneho právneho posúdenia veci, preto je potrebné dovolanie žalovaného podľa § 448 CSP zamietnuť.

57. Najvyšší súd z uvedených dôvodov konštatuje, že dovolanie žalovaného 4/ bolo proti výroku II. rozsudku odvolacieho súdu prípustné, ale nebolo dôvodné, preto dovolanie žalovaného 4/ proti výroku II. rozsudku odvolacieho súdu podľa § 448 CSP zamietol, a to spoločne so zamietnutím dovolania proti výroku III. rozsudku odvolacieho súdu (závislý výrok o trovách odvolacieho konania). Dovolací súd nezistil prípustnosť dovolania proti výroku I. rozsudku odvolacieho súdu, preto dovolanie žalovaného 4/ proti výroku I. rozsudku odvolacieho súdu podľa § 447 písm. c) CSP odmietol.

58. O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd v zmysle § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Žalobcovi ako úspešnej sporovej strane v dovolacom konaní nepriznal náhradu trov dovolacieho konania z dôvodu, že mu žiadne trovy v dovolacom konaní nevznikli.

59. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.